

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.III.21.966/2012/5.szám

A Kúria a dr. Szabó Előd ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Péchy Kristóf ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés teljesítése iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 8.P.92.899/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 42.Pf.631.307/2012/4. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az alperes által 25. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 120.000 (százhuszezer) forint felülvizsgálati illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes 2009. május 25-én gépjárművével összeütközött az alperes által biztosított gépjárművel. Az alperes a gépjármű szemléje, majd pótszemléje után 2009. augusztus 19-én arról tájékoztatta a felperest, hogy 1.199.587 forint kártérítés kifizetésére van lehetőség és amennyiben ezt a felperes elfogadja az egyezségi nyilatkozatot aláírva küldje vissza, ha pedig a felperes azt nem fogadja el, küldje meg az eredeti javítási számlát. Az egyezség tartalmazta azt is, hogy a kártérítés kifizetésével a felperesnek a balesetből eredő minden igénye végelegesen és teljes mértékben kielégítést nyert. A felperes az egyezséget aláírva visszaküldte az alperesnek, ezt követően azonban az alperes a 2009. október 22-i levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a kártérítést azért nem áll módjában kifizetni, mert a sérülés a kárbejelentő szerinti ütközéssel nem azonosítható.

A felperes a keresetében 1.199.587 forint és ennek a 2009. szeptember 3-tól járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte az alperes kötelezését elsődlegesen a Ptk. 198. §-ának (1) bekezdése, másodlagosan a Ptk. 355. §-ának (1) és (4)

bekezdése, 346. §-ának (1) bekezdése, 339. §-ának (1) bekezdése, valamint a gépjármű üzembentartójának kötelező felelősségbiztosításáról szóló, korábban hatályos 190/2004. (VI.8.) Korm. rendelet 8. §-ának (1) bekezdése alapján.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a kárrendezési eljárás során lefolytatott szakértői vizsgálat szerint a gépjárművek rongálódásai nem állnak összhangban a kár leírással. Az alperes a Ptk. 235. §-ára és 236. §-ának (3) bekezdésére hivatkozva megtámadási kifogást terjesztett elő, mert az egyezség megkötésének időpontjában nem volt azoknak az információknak a birtokában, amelyek utóbb megállapításra kerültek. A felperesnek fel kellett ismernie, hogy a valótlan adatok szolgáltatásával az alperest tévedésbe ejtette.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében 1.199.587 forint és ennek a 2009. szeptember 3. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest. Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a peres felek között ún. anyagi jogi egyezség jött létre, amelyet tévedés címén a vitás körülmények tekintetében nem lehet megtámadni. Ez arra az esetre is vonatkozik, ha az egyezség megkötése után előkerült bizonyítékkal a vitát el lehetett volna hárítani. Az alperesnek a tévedés jogcímén előterjesztett megtámadási kifogása ezért alaptalan volt és az egyezség teljesítésére köteles.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A fellebbezés kapcsán kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság okfejtésével az anyagi jogi egyezség létrejött és megtámadhatósága tekintetében teljes mértékben egyetért.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a keresetének helytadó döntés meghozatalát kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet tévesen állapította meg, hogy a felek között anyagi jogi egyezség jött létre, amely a Ptk. 240. §-ának (4) bekezdése értelmében nem támadható. Az egyezség létrejöttékor a felek között nem volt vitatott kérdés, hiányzik az anyagi jogi egyezség két feltétele a bizonytalanság és a kölcsönös engedmény. Az alperes szerint az anyagi jogi egyezség létrejötté akkor lenne megállapítható, ha hosszas egyeztetés, alkudozás előzte volna meg, illetőleg a vitás helyzetet a felek úgy rendezik, hogy kölcsönösen engednek egymásnak. Ennek hiányában azonban az anyagi jogi egyezség létrejötté nem állapítható meg, a megtámadásnak pedig nem volt akadálya. Az alperes utalt arra, hogy az egyezség aláírását követően folyt le az a vizsgálat, amelynek eredményeképpen a felperes megtévesztő magatartása bizonyítottá vált és erre tekintettel az alperes a megtámadási kifogás útján megalapozottan támadta meg a felek közötti megállapodást.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Kiemelte, hogy az alperes a fellebbezésében hivatkozott először arra, hogy a felek közötti megállapodás nem egyezség volt, azonban a másodfokú eljárás során a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése alapján az egyezség tényét megalapozottan már nem vitathatja. Nem érthető, hogy milyen jogszabályhely alapján kéri a felülvizsgálati eljárásban olyan tényállításnak a figyelembevételét, amely már a fellebbezési eljárásban is elkészült volt. A felperes hivatkozott arra is, hogy az újabb tényállítás nem megalapozott. Amennyiben a kárbejelentéstől kezdve a felek azonos álláspontot képviseltek, akkor nem érthető, hogy miért nem került sor az egyezségben megjelölt összeg kifizetésére haladéktalanul és miért húzódott három hónapig a kárügy rendezése.

A Pp. 270. §-ának (2) bekezdése alapján a Kúria azt vizsgálta, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértő-e.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az ítélkezési gyakorlat szerint a felek egyezséggel bármilyen vitás kérdést rendezhetnek, nem volt tehát akadálya annak, hogy a felek a balesetből származó vagyoni kárigények teljes és végleges rendezése érdekében egymással egyezséget kössenek. A felülvizsgálati kérelem arra helyesen utal: az egyezséget az jellemzi, hogy a felek a vitás vagy bizonytalan kérdéseket megegyezéssel úgy rendezik, hogy kölcsönösen engednek egymásnak. Az egyezség a megállapodásnak egy speciális esete, amelynek érvénytelenségéről a Ptk. 240. §-ának (4) bekezdése külön rendelkezik. E szerint az egyezséggel való szerződésmódosítás érvényességét nem érinti a feleknek olyan körülményre vonatkozó tévedése, amely közöttük vitás volt, vagy amelyet bizonytalanoknak tartottak. Ez arra az esetre is áll, ha az egyezség megkötése után előkerült bizonyítékokkal a vitát vagy a bizonytalanságot el lehetett volna hárítani. A kereset szerint és az alperes védekezése alapján a bíróságnak elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes megtámadási kifogása érvényesíthető-e. Az alperes a megállapodást maga is egyezségnek nevezte és az egyezségi ajánlatot is ő tette. Az anyagi jogi egyezségnek nem előfeltétele a hosszas alkudozás, a vitatott kérdés nem csak az élesen szemben álló álláspontok esetén állapítható meg, eredhet az eltérő kötelmi pozícióban lévő felek helyzetéből, amelynek alapján tisztázásra vár, hogy az egyik fél teljesítési kötelezettségének jogalapja fennáll-e, és ha igen, milyen mértékben. Az adott esetben ezért az alperesnek az egyezségi ajánlat megtétele előtt nyilvánvalóan vizsgálnia kellett, hogy a kártérítési kötelezettségének van-e valamilyen alapja, illetőleg milyen mértékű teljesítésre köteles. Ehhez képest az alperes az egyezségi ajánlat

megküldésével elfogadta, hogy a kötelezettsége fennáll és a levél tartalmából pedig látható, hogy a kárösszeg „alku” tárgya volt, hiszen arra hívta fel a felperest, hogy ha a felajánlott összeget nem fogadja el, küldje meg az eredeti javítási számlákat. Az egyezség azt is tartalmazta, hogy amennyiben a felperes az egyezségi ajánlatot elfogadja, ezzel az igénye véglegesen és teljes mértékben kielégítést nyert, vagyis a felperes ezzel azt vállalta, hogy további igényt a jövőben nem érvényesít. Mindezek alapján a felülvizsgálati kérelem tévesen állította, hogy a felek közötti vita és bizonytalanság, illetőleg kölcsönös engedmények hiányában került sor az egyezség megkötésére. Az egyezség tartalma, megkötésének körülményei és az alperes levele alapján a bíróság a jogerős ítélet indokolásában megalapozottan állapította meg, hogy a felek között anyagi jogi egyezség jött létre, amelynek megtámadására a Ptk. 240. §-ának (4) bekezdése irányadó. E körben a bíróság a jogerős ítélet indokolásában helyesen jutott arra a következtetésre is, hogy az alperes által az egyezség megkötésével elismert kötelezettség alapjául szolgáló tények tekintetében az egyezség érvényessége nem volt támadható.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okok miatt nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felülvizsgálati eljárásban pervesztes alperest a felperes felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére, míg a felülvizsgálati illeték viseléséről szóló rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2013. április 22.

Dr. Havasi Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Udvary Katalin s.k.
előadó bíró, Dr. Almásy Mária s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

kúriai tisztviselő
HM